

թատրոնը, և արտաստիկոր բավականություն ստացա «Համլետ»-ի հիանալի բեմադրումից դրամատիկ թատրոնում:

Ես եղա նաև կինոստուդիայում և կարող եմ հայտարարել, որ հայկական կինոնկարները բարձրորակ են: Բացի դրանից, ես առանձնահատուկ հետաքրքրությամբ տեսա, թե ինչպես հին փոքրիկ ավանից առաջ է եկել նոր քաղաք Երևանը, որը զարգարված է բազմաթիվ թոնումենտալ շենքերով և տուֆից պատրաստած հիանալի բնակելի տներով: Ես տեսա Ֆարրիկյաններ, հիդրոէլեկտրակայաններ և, ինչը միանգամից նկատելի է արտասահմանցու համար, առաջավոր տեխնիկայի առկայությունը: Էլեկտրակայանների սարքավորման 99 տոկոսը հայրենական ծագում ունի: Ես եղա կոլխոզներում, որտեղ ծանոթացա դրանց կազմակերպման սկզբունքների և կոլխոզիկների կյանքի հետ: Ես զմայլված եմ աշխատանքի այն արագ տեմպով և հայ ժողովրդի աշխատանքային խանդավառությամբ, որ ես նկատեցի ամենուրեք:

Ես անցյալում էլ լավ ծանոթ էի Հայկական ռեսպուբլիկայի կյանքի հետ՝ ռեզուցիայից հետո, բայց այժմ նրա հրապարակված հրատարակություններով, ինչպես նաև համալսարանի կոլեգաների հետ ունեցած զրույցներից ես ստացա մի շարք նոր տեղեկություններ: Այնուհետև, ես եռանդուն աշ-

խատանք նկատեցի ոչ միայն ժողովրդական կրթության ասպարեզում, այլև համալսարանում և բարձրագույն դպրոցներում, որոնց նպատակն է արագորեն մեծ թվով մասնագետներ պատրաստել երկրի աճող շինարարությանը սպասարկելու համար:

Ես տեսնում եմ 26 տարվա ընթացքում ձեռք բերված մեծ հաջողությունները և լիովին համոզված եմ, որ ձեր ձգտումները կիրականան և որ դուք արագ ու պահանջափորեն կվերացնեք այն դժվարությունները, որոնք նույնպես լավ հայտնի են ինձ: Սովետական Հայաստանը փայլուն օրինակ է այն բանի, թե ինչպես ազգային կյանքը սովետական ռեսպուբլիկայում, Սովետական Միության սիստեմում, կարող է հասնել ամենալավագույն արդյունքների: Եվ հայ ժողովուրդը ամենից առաջ հայրենասեր է: Երբ ես մի ներգաղթողի հարցրի, թե նա երջանի՞կ է արդյոք Սովետական Հայաստանում զտնվելու համար, ապա նա ինձ պատասխանեց. «Իհարկե, պրոֆեսոր: Ես լավ տեղավորված եմ, բայց եթե նույնիսկ երկրի դրությունը վատ լիներ, ապա ես նորից իմ կյանքը կանցկացնեի այստեղ: Չէ՞» որ Հայաստանը իմ հայրենիքն է»:

ԱՐԲԵՐՏ ՕԼՍԵՆ

Կոպենհագենի համալսարանի պրոֆեսոր
25 նոյեմբեր 1946 թ.
Երևան

ՊՐՈՖԵՍՈՐ ՖՐԵԴԵՐԻԿ ՄԱԿԼԵՐ

Ֆրեդերիկ Մակլեր մեռավ այս պատերազմին սկիզբը, իր ծննդավայրին՝ Մոն Բեկարի մեջ: Այդ մեծ հայասերին մահը անշշուկ անցավ գերմանական զբաղման շրջանին մեջ, երբ հայ սամուլ գոյություն չուներ:

Պրոֆեսոր Մակլեր կապական էր մեծ բողոքական ընտանիքի մը, որու անդամներն շատեր ավետարանական հովիվներ էին: Այժմ կհանգի իր հորը՝ Պատվելի Մակլերի դամբարանին մեջ: Ինքն ալ պատրաստված էր հոլոական պաշտոնին, բայց չզգալով իր մեջ այդ սրբազան պաշտոնին կոչումը, ուսով արևելյան հին ու դասական լեզուները: Իր կարգին եղավ ուսուցիչ հայերենի Langues Orientales-ի դպրոցին մեջ:

Միասին աշխատած ենք երկար ատեն և այդ աշխատակցութենեն կմնա իմ մոտ սրբագրված ձեռագիր վիճակի մեջ Շիրվան-

դադեի Պատվի համար-ին թարգմանությունը, որ չէ հրատարակված: Բազմաթիվ են Մակլերի աշխատությունները հայոց լեզվին, դրականության, պատմության, արվեստին, քաղաքական կացության վրա:

Ինքն է, որ կտգմած է նվրդական թանգարաններու հայերեն ձեռագիրներու ցուցակները:

Փափաքելի է, որ իր այդ բոլոր գործերը ամփոփվին և հրատարակվին: Դժբախտաբար չի հոխ մատենադարանը ցրվեցավ կարգ մը անհոգությունց պատճառով, երբ կարելի էր Երևանի Գրքի Տան մեջ ամփոփել:

Դոկտ. ՀՈՎՀ. ԱՐԹՄՆՅԱՆ

Առևուխ—լե-Գոնես. Ֆրանսա

(«Հայաստանի կոչնակ» թիվ 40, 1946 թ.)